

April 2009: OECD rapporten fra februar 2009

Det er et veldokumenteret faktum, at det globale samfunds vækst og udvikling foregår i byerne, og at denne udvikling for tiden accelererer hastigt.

2008 var således året hvor det blev skønnet at over halvdelen af verdens befolkning for første gang i historien vil bo i byer frem for på landet, og hvor det blev mere tydeligt end nogensinde, at verdens fremtid afhænger af hvordan vi håndterer udviklingen af vores byer. For med migrationen fra land til by følger store udfordringer hvad angår miljø, klimaforandringer, integration, ulighed, fattigdom, krig og terrorisme.

At disse udfordringer også gælder for Danmark blev skåret ud i pap da OECD tidligere på året leverede deres *Territorial Review* af København, som på baggrund af en sønderlemmende kritik af de aktuelle tilstande i hovedstaden meget klart dokumenterede, at det som er godt for København er godt for hele landet. Og at det som er skidt for København, har negative konsekvenser for resten af landet.

For at København og dermed Danmark ikke skal sakke endnu længere bagud hvad angår væksten og den internationale konkurrenceevne anbefaler OECD derfor at der udarbejdes en sammenhængende, national plan for udviklingen i hovedstadsregionen, samt iværksættes en række mere konkrete tiltag: Trængselsafgifter, lavere broafgift på Øresund, mere Øresundsintegration, mere effektivt integrationsarbejde, en infrastrukturplan, et bedre samarbejde mellem staten og hovedstadens aktører, mere lokalt og regional råderum samt en mere effektiv, kommunal styreform.

Tanken om en overordnet, national plan for udviklingen af hovedstaden har efterfølgende fået opbakning fra både kommunalpolitisk hold og af Copenhagen Capacity, og Foreningen til Hovedstadens Forskønnelsen anser det for afgørende, at en sådan iværksættes snarest muligt.

Som OECD-rapporten endvidere dokumenterer, tester globaliseringen ikke kun den regionale konkurrenceevne, men også den sociale og kulturelle sammenhængskraft, herunder evnen til at integrere herboende ikke-etniske danskere samt til at tiltrække og fastholde kvalificeret udenlandsk arbejdskraft. Evner, som København absolut ikke får topkarakter i.

Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse mener dog ikke, at bundkaraktererne udelukkende skyldes et højt skattetryk, en voldsom partikelforurening, trafikal trængsel og mobning fra statslig side. Vi mener også at det i høj grad skyldes den førte kommunalpolitik, hvor ønsket om at brande byen internationalt er gået frem for alt.

Og det lykkedes da også sidste sommer at blive kåret som verdens 'most liveable city' af magasinet Monocle. Men hvor sådanne medieevents muligvis tilfredsstillende et internetbaseret livsstilsbarometer eller kreativitetsindeks, er og bliver det for de som bor og arbejder i hovedstaden et ligegyldigt show. Hovedstadens mange signaturværker af anerkendte arkitekter har ligeledes placeret København højt på diverse lister over de mest interessante hovedstæder, selvom

udviklingen for de fleste københavnere har betydet endnu flere døde kajer, hvor skilte med 'privat – adgang forbudt' synes at være det eneste som spirer frem.

Med OECD-rapporten som dokumentation mener Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse derfor at det på tide, at de ansvarlige politikere begynder at tænke på borgerne, og at de begynder at tage hensyn til hvordan hverdagen ser ud for de mange som bor og arbejder i byen, frem for at lave afgrænsede zoner til de få udvalgte, som politikerne mener, er særligt kreative. Den hidtidige, overfladiske symbolpolitik og platte eventkultur hvor en høj placering på diverse ratings synes at være eneste succeskriterium, bør derfor droppes til fordel for en politik, der både begynder at tænke byudviklingen nedefra og op, og samtidig holder fast i behovet for en overordnet, strategisk plan for byudviklingen. Disse to greb må og skal udføres samtidigt.

Dertil er det afgørende at København får friheden til selvstændigt at løse eksempelvis sine miljø- og klimaproblemer, ligesom det er kendt fra USA, hvor 740 byer har forpligtet sig på at leve op til de samme mål som Kyoto aftalen, eller fra C40 initiativet, hvor 40 af verdens største byer samarbejder om at nedbringe CO2 udslippet. Forskønnelsen støtter derfor også det forslag fra OECD som anbefaler en statslig styret regional differentiering, hvor hovedstaden tildeles højere frihedsgrader og mere selvbestemmelse end det aktuelt er tilfældet.

Men den meget omtalte og kritiserede magistratstyreform fritager ikke de ansvarlige kommunalpolitikere for at bære en stor del af ansvaret for den alvorlige situation, som OECD så rammende beskriver i sin rapport, i særdeleshed ikke hvad angår evnen til integrere og tiltrække kvalificeret udenlandsk arbejdskraft. For hvis det er de veluddannede man ønsker til byen, så skal der en langt mere konsistent, langsigtet og borgerbaseret politik til, end den nuværende. Vil man virkelig tiltrække kvalificeret arbejdskraft, så er det ikke nok at klatte det offentlige rum til med kunst, placere et brassband på hver en havnerundfart eller oprette afgrænsede partyzoner. Det er derimod bindende nødvendigt, at man for det første fører en politik der tager borgernes ønsker og kritik alvorligt, for det andet at udviklingen af hovedstaden sker ud fra overordnede helhedsbetragtninger.

Og det mangler vi stadig i København, hvor man endnu ikke kan få passet sine børn før de er flere år gamle, hvor fremtidige skoleelever skal lege italienske bjergbønder i syvende sals højde og hvor de sidste ledige grunde ned til havneløbet ukritisk bebygges med virksomhedsdomiciler.

FHF